

La justícia espanyola absol el vallenc Cèsar Puig per l'1-O

El tribunal tampoc condemna Josep Lluís Trapero i Pere Soler, excúpula d'Interior, ni la intendent Teresa Laplana

Cèsar Puig, exsecretari general d'Interior | ACN

L'Audiència Nacional ha absolt el major dels Mossos d'Esquadra, Josep Lluís Trapero. El tribunal també ha pres la mateixa decisió amb la resta d'acusats: Cèsar Puig, exsecretari general d'Interior; Pere Soler, director general dels Mossos; i la intendent Teresa Laplana. La decisió dels magistrats, avançada per la Cadena Ser, suposa un dur revés per a la Fiscalia, que en un principi demanava rebel·lió, després ho va canviar a sedició i finalment va proposar com a alternativa un delictes de desobediència. El ministeri públic demanava 10 anys de presó per al major dels Mossos o una pena d'inhabilitació. La sentència es farà pública aquest dimecres al matí i serà absoluta per als quatre acusats.

Segons la Ser, el veredictes no ha estat per unanimitat i té un vot particular de la presidenta del tribunal, Concepción Espejel, de tarannà conservador. Això evidencia les discrepàncies en el si del tribunal a l'hora de decidir la sentència després d'un judici marcat per les llacunes i la conducta erràtica de la Fiscalia. De fet, en la sentència de l'1-O al Tribunal Suprem es considerava que els Mossos havien actuat d'acord amb el Govern, però durant la vista, marcada per la Covid-19, l'acusació no va poder acreditar la participació del cos en els plans independentistes del Govern. La cúpula dels Mossos va tancar files amb Trapero i va posar en entredit un dels testimonis estrella de l'acusació, el coronel Diego Pérez de los Cobos, a qui el Suprem va donar total validesa.

La vista oral va arrencar al gener, més de dos anys després dels fets de l'octubre de 2017.

L'article 155 va fulminar Josep Lluís Trapero i l'excúpula d'Interior, i tots ells han mantingut un perfil baix des d'aleshores, un comportament emmarcat també en l'estratègia de defensa dissenyada pels advocats. Els quatre acusats -Trapero, Laplana, Puig i Soler- arribaven a l'Audiència Nacional acusats dels delictes de rebel·lió i sedició, amb penes de presó de fins a onze anys. Els testimonis van ser majoritàriament els mateixos que al judici del procés al Tribunal Suprem, amb algunes excepcions rellevants com ara el secretari judicial del TSJC, que va avalar la tesi de Trapero sobre el comportament que havien de tenir els cossos policials per aturar el referèndum.

[noticiadiari]2/210157[/noticiadiari]

Quan el judici encarava la recta final, va esclatar l'emergència sanitària i tot es va haver d'aturar durant tres mesos. La vista oral es va reprendre al juny per celebrar les últimes sessions abans de quedar vist per a sentència. Els testimonis havien servit per demostrar les febleses del relat de la Fiscalia, que en la presentació dels informes finals va rebaixar l'acusació a un delictes de sedició i deu anys de presó però va oferir com a alternativa una condemna per desobediència, amb una inhabilitació i sense pena privativa de llibertat. L'objectiu del ministeri fiscal, com va constatar l'advocada de Trapero, Olga Tubau, era evitar l'absolució, encara que per fer-ho plantejessin una condemna alternativa radicalment diferent a la condemna original de sedició. Finalment, els fiscals no han pogut evitar l'absolució.

Cop dur a la Fiscalia

Tota sentència que no fos condemnatòria i, concretament, per sedició, suposava un cop per a la Fiscalia. Amb la sentència absolutòria, el revés és total i posa en entredit fins i tot la condemna per sedició pels membres del Govern per part del Tribunal Suprem. Tot el procediment contra el procés ha estat marcat per la llosa de la rebel·lió, que no s'ha pogut acreditar enlloc. Al judici de l'1-O al Tribunal Suprem el ministeri fiscal no va aconseguir una condemna per rebel·lió i al judici dels Mossos i l'excúpula d'Interior, tot i mantenir l'acusació de rebel·lió fins al final, no va poder acreditar tampoc la sedició.

A l'Audiència Nacional, les defenses dels acusats van esquerdar els fonaments del relat del ministeri públic i un dels seus testimonis estrella, que també ho va ser al Suprem, Diego Pérez de los Cobos, responsable del dispositiu policial de l'1-O i contrapart de Trapero durant la tardor de 2017. De tota manera, part de la feina del ministeri fiscal estava feta abans de començar la vista oral: l'acusació de rebel·lió, tot i que insostenible des de bon principi, va permetre un judici a l'Audiència Nacional, tribunal excepcional, que si no no s'hauria pogut fer per manca de competència.

De fet, durant les setmanes prèvies al judici, la defensa de Trapero, comandada per l'advocada Olga Tubau, va presentar diversos escrits a l'Audiència Nacional preguntant si, un cop feta pública la sentència de l'1-O per part d'un tribunal superior com és el Suprem, es podia continuar mantenint una acusació per rebel·lió. Si la Fiscalia hagués canviat aquest delictes, que ja sabia que no podia prosperar, l'Audiència Nacional no hauria pogut jutjar Trapero perquè no hauria sigut el tribunal competent i el cas s'hauria hagut de traslladar a l'Audiència de Barcelona.

El primer dia de judici, en les qüestions prèvies, el ministeri fiscal va dir que mantenia l'acusació de rebel·lió però s'obria a canviar-la en les conclusions definitives. Durant la vista oral, els fiscals no van ni intentar acreditar la violència, element clau per sostenir una rebel·lió. L'últim dia, l'acusació es va rebaixar a sedició amb l'alternativa de desobediència.

Una altra causa que s'enfonsa

Acusacions molt greus que acaben en no res. La causa de Trapero i l'excúpula d'Interior ha seguit els mateixos passos de la de Tamara Carrasco, absoluta fa dues setmanes després de ser acusada per un delictes de terrorisme i rebel·lió. Aquesta procediment s'ha repetit en altres causes contra el procés independentista, com ara l'operació Judes contra els CDR, que continua activa

tot i no poder acreditar ni el terrorisme ni l'existència d'explosius.